

Miért volt nehéz megbocsátanom?

Amikor megbocsátunk valakinek, nem neheztelünk rá többé, és nem akarunk elégtételt venni az elszenvedett sérelemért vagy veszteségért. Bár ez néha nagyon nehéz.

A Biblia azt tanítja, hogy az igazi megbocsátás az önzetlen szereteten alapul, mivel a szeretet nem tartja számon a sérelmet. Előfordul, hogy vétkezek, szüleim, családom, igaz barátaim ellen fordulok, de ők mindig megbocsátanak.

De ha „barátaim”, osztálytársak fordulnak ellenem és ok nélküli sértegető szavakat mondanak nekem, sok időbe telik megbocsátani. Volt olyan helyzet, amikor a hátam mögött beszéltek ki, és mégis azt mutatták, hogy minden rendben. Akkor azt éreztem, hogy nem tudok megbocsátani. Félelmet éreztem, hogy el fognak árulni, szavaimat kiforgatva. Hiába voltak kedves gesztusaik, azután mindig óvatos voltam velük kapcsolatban. Egy-két hét után elengedtem a dolgot azzal a gondolattal, hogy mindenki érdemel egy második esélyt.

Hiányoztam egy hetet az iskolából betegség miatt. Ugyanez történt. Az „irányító” ember, aki az egészet elkezdte, nem jött a következő héten. Úgy voltam vele, hogy alig két évet leszek még ebben a közösségben, és nem jó haragban lenni. Még mindig megvolt bennem a tudat, hogy óvatosnak kell lennem vele szemben. Amikor visszajött, nem történt semmi. Ugyanolyan volt minden, mint mindig. Váltottunk egy pár szót. Úgy éreztem, hogy megbocsátottam neki. Bár sok időbe telt, de elengedtem.

Mint ahogy a Miatyánk is mondja: *„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”* Harag és félelem nélkül a mindennapok is könnyebbek.

Köszönöm a figyelmet!

Bodnár Noémi (12 éves) Sátoraljaújhelyről